

הלת נווה-הירצה איננה מוללת באימים כאלו. עליה היא אחת הסיבות לכך שכל חפץ או כלי העלול לעזור בנסיון התאבדות — הוא בחינת כל יראה בתחומי בית-הסוהר.

בלילה מתפרץ המתח, ביחוד בין הפרוץ צות, בפעילות לסביבת אינטנסיבית. כל היללה המיטות חורקות, מספרת אחת הנות. את כל בדידותן, תוקפנותן, ותיסכולן, מנסות הבנות לפרוק, בלילות הכלא הארוכים, אחת בזרועות רעותה. קשה במיוחד מצבן של האסירות הזרות. בניגוד לישראליות, שהן ברובן זונות, הזרות אינן ציפורי כלא ותיקות. לרובן זוהי ישיבה ראשונה. כשכא הערב ודלתות הברזל של התאים נסגרות עלינו, מספרת דניס, „אנחנו נשכבות על המיטות ובוכות. יש לחץ כזה של מתיחות, שאי אפשר להתגבר על הדמעות. לפעמים אנחנו גם פורצות בהיסטריה. הסוהרות באות אלינו בטענות, שדווקא אנחנו, שאיננו פושעות ותיקות, צריכות לשמש דוגמה. אבל אנחנו כל כך בודדות, כל כך רחוקות מהבית, מהמשפחה, ממישהו מכיר.“

לא רוצה

השתחרר

לא רק דניס והתיירות האחרות בודדות. אחות מהאסירות הישראליות בודדת לא פחות. ואולי יותר, כמו נחמה פ. שמונה חודשים ישיבה בנווה-הירצה, על שידול לזנות. כמו כולן, היא שואה כל רגע שם. למרות זאת, שבועיים אחרי שיחרורה, התדפקה בשעת לילה מאוחרת על שער בית-הסוהר ביקשה להיכנס פנימה, לבלות שם את הלילה. בכל הארץ, לא מצאה מקום אחר.

למחרת בבוקר מיהרה וטבלה את כל בגדיה בכיור מלא מים, כדי שלא יוכלו לשלחה החוצה. „אין לי לאן ללכת“, ביקשה מהמנהלת. אלא שבבית-סוהר, העיקרון הוא שמעולם אינך יכול להשיג את מבורקש. היא הולבשה במערכת בגדים של בית-הסוהר, נשלחה לחופש בעל-כורחה. „אני אחזור“, הבטיחה. „אני הולכת למסור עשיתי ערות שקר. אין לי לאן ללכת. אני אחזור לכאן.“

פרחים עליזים

לשפוטות-עולם

חמה יוצאת מהכלל. כל האחרות בודדות ומפחדות ככל שיהיו, סופרות את השעות והימים לשיחור. לא עזרת העובד דה נווה-הירצה הוא בית-סוהר יחידי בימינו בארץ, מבחינה זו שנעשה בו מאמץ כן לשפר את תנאי המחיה של האסירות עד למקסימום. מיבנים מודרניים, פרחים כל מקום, חדרים בצבעים עליזים. חדרים מואר ומרווח, צבע ירוק-בהיר. חורי מגור ריב בעלי ארבע ושש מיטות, מסודרים בחנויות. נידונות למאסר עולם זכאיות לחדר משלהן. כריות צבעוניות, ריקמות, פרחים. נוחיות צמודה לכל חדר. נקיון בוחק. והעיקר — יחס מלא הבנה ורצון אמיתי לעזור מצד הצוות — החל ממנהלת בית-הסוהר, רעייה אפשטיין, ועד אחרונת הסוהרות. נווה-הירצה בפירוש איננו מייצג את בתי-הסוהר בישראל. 45 האסירות בתוכן — כולל הערביות — זוכות לתנאים ויחס ששום אסיר אחר במדינה לא חולם עליו.

לגבי אסירות, זוהי נחמה פורתא. בין אם זו בת 17 האוהבת את חיי הרחוב, בין אם זו אם המתגעגעת לילדיה. בין אם זו אווזה שוטה המשתוקקת להתגנדר בבידי, או זונה ותיקה שסטרסה מחכה לה כדי לחזור ולהעבידה בפרך — במשך 24 שעות ביממה, כולן חיות במתח, במיסובל, במרידות. מאחורי החיוכים והפרחים, הן רוצות החוצה. אכן נראה שמישהו מעוות לא מתיישב על הדעת, בצורך לכלוא אשה מאחורי סורגים. אומר על כך נציב שירות בתי-הסוהר אריה גיר, המכיר במלואם את תנאי המצוקה והסבל בהם נתונים אלפי אסירי ישראל:

„משיג מקומות אני חוזר עם רגשי תיסכול: מתלמונד * ומונוה-הירצה.“

* בית הסוהר לנערים.

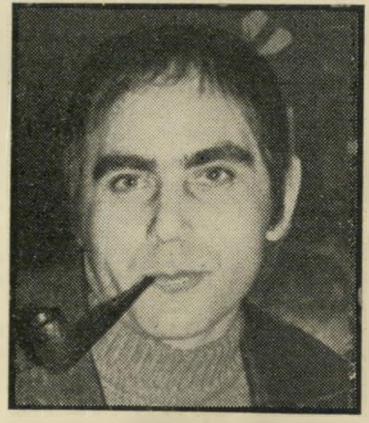
טלוויזיה

הנהלה

הממונה

סידרת מתח בהמשכים

מוצע בזה להפיק סרט, שיוצג במסגרת המישור החודשי המיוחד, על הנושא: תככים בטלוויזיה. לפי הערכה מוקדמת יעלה סרט זה על כל סרטי המתח שהוצגו עד כה בטלוויזיה. וכך מתנהלים עניינים ברשות השידור: ביום ו' פורסם בהארץ, כי הוצע לחגי פינסקר לחזור להיות הממונה על

במאי עינבר נוק אאוט לצופים

הטלוויזיה. במעריב מאותו יום נמסר, כי דובר הרשות לא אישר את הידיעה. ואילו בדיעות אחרונות נמסר, כי ד"ר חיים יחיאל יו"ר רשות-השידור כן אישר את הידיעה. פינסקר עצמו סיפר בקפה מנדרין בירושלים ליידידיו ארנון צוקרמן, סמנכ"ל הרשות, ואסתר דר, מפקחת ערכי הפילם, כי התנאי שלו הוא, שיעיפו את יצחק שמעוני, מנהל התוכניות בעברית ואת יורם רונן, מנהל החדשות בעברית. שמעוני ורונן נערכו להתקפת נגד ויפתו עם סאלים פאתל, מנהל התוכניות בעברית, תבעו פגישה דחופה עם יחיאל.

באותה שעה החלו העובדים להתארגן בקביל כדי למנוע את המינוי המוצע. מי כניסת השבת ועד צאתה נערכו עשרות שיחות טלפוניות ופגישות של אינטרסנטים שונים בחדרי חדרים. הופעלו לחצים בעד

ונגד. נאספו תימית. נציגי העובדים נפגשו עם פינסקר עצמו והעמידו אותו על חומרת המצב. התוצאה הייתה: פינסקר הסיר את מועמדותו מטעמים אישיים. מיד הוצע מועמד חדש: הסמנכ"ל צוקרמן הוסיף על עובדי הטלוויזיה לא פחות מפינסקר. שוב נערכו העובדים להתקפת נגד. ההמשך יוצג בטלוויזיה הבא בסדרה, בה השתתפות המליאה, הועדה-המנהל וכל הנואריה.

תוכניות

טל

עינבר

בחרם מטעם רשות השידור איים הבמאי ראלף עינבר על העיתונאית-פליטונאית זיוה יריב, אחרי שביטלה מערכון שלה, בתוכנית פורים של-פור. הריב בין יריב לעינבר נפל בגלל שטות: יריב ביקשה בסך הכל לכי טוב את שמה על המסך כמחברת המערכון. עינבר סירב. מדוע? עקשנות. זיוה יריב, שלא התעצלה, התקשרה טלפונית עם סמנכ"ל רשות השידור, שמואל אלמוג, והלה הביע פליאתו על כל העניין.

במהלך בירור העניינים סירב מנהל התוכניות בעברית, יצחק שמעוני, לתת ג"ב בוי לעינבר והסיר את חצונו מן התוכנית. ראלף עינבר יצא נגדו בהתקפה חסרת תקדים באמצעות העיתונות: האוירה העכורה, חוסר האירגון, התשלום הדל לאמנים וכשרותיו של מנהל התוכניות בעברית, כל אלה מונעים, לדעתו, מהטלוויזיה להתקדם. „המבקרים צודקים“ טען הבמאי. „החומר דל, האמנים מגישים רמה ירודה, ואם לא יחול שיפור דראסטי — ניסוג לאחור.“

כשדון ביו אלק ל"י. כל טענותיו של ראלף עינבר מוצדקות בהחלט. אבל הטחת האשמות כלפי אחרים אינה מנקה אותו מכל אשמה. עינבר הוא במאי מצטיין, אבל מפיק גרוע. בבחירת החומר לתוכניותיו נכשל כשלון חרוץ. בטלפון למשל, היו תעלולי המצלמה הנשמרת מצויינים. המרת הכושר היתה נהדרת. התפאורה של אמיר גורביץ הייתה יוצאת מן הכלל.

אבל בסך הכל, בחירת החומר היתה גרועה: הליצנים היו מתחת לכל ביקורת. ה"מערכונים היו ברמה של כחה ח' החיקוי של בדומיה, מפיו של מוטי גלעדי צרם אוניס בתוכנית פורים. אריק לביא היה פארודיה על עצמו, הפארודיה על הפסטיבי

מתחת לאנטנה

תקרית

במעלית

ביום הרביעי בשבוע שעבר בשעה שבע וחמישים בערב, נכנסו חיים יבין, מרדכי קירשנבום ופנחס הרזוב למעלית בבית הטלוויזיה. היו אלה אנשי צוות מבט לחדשות של אותו ערב. הם מיהרו עם סרטים ביד, להגיע מחדר החדשות שבקומה ד' אל האולפן שבקומה א'. אולם משהו אירע בדרך — המעלית נתקעה בין הקומות. התקועים נתקפו בהלה. לא הועילו צעקות, לחיצות על כפתורים ורקיעות בינגליים. נותרו עוד חמש דקות לחדשות. שום אדם הממונה על חילוף מן המעלית לא נזעק (למרות שהמעלית החדשה נעצרת לעיתים קרובות מדי, לא ידוע על סידורי חילוף מן המעלית). האנשים בחוף היו אובדי עצות. אולם שלוש דקות לפני שעת האפס הצליחו הכלואים לפרוץ הדלת ביכוח. הטלוויזיה נשמעה לרוחחה. בדרך נס — מהדורת החדשות שודרה בזמן.

תכנית בומרנג בוטלה

כי לא היה נציג דתי

הם אינם מסוגלים לעסוק בתיכנון לטוח ארוך. הם אינם מסוגלים לבחור מנהל ראוי לשמו. אבל עסקי הוועד המנהל של רשות השידור מסוגלים בהחלט לטרפד את תוכניות הטלוויזיה ולהגניז את העובדים. לפני כשבועיים הם החליטו פתאום לבטל את תוכ

מועמד חגי פינסקר התנאי: להעניף אחרים

ליים שהשמיע זיפק כהן, היתה חיקוי עלב לפארודיה של הנששים, שהושמעה בפסטיבל הומר המזרחי עצמו. היה זה נוק אאוט לקהל. ותוכנית זו עלתה לטלוויזיה כ-40 אלף לירות (במקצב ה-70 עולה כ-10 אלפים ל"י).

השמצות הדרדיות. מה שמרגיז ב"מיוחד את ראשי רשות-השידור, הוא כמובן עצם הפנייה לעיתונאים, ולא חס וחלילה, רמת התוכניות. עינבר הצליח לחדר יחסים גם עם ברנני צמרת רבים, המסרבים בכל חוקף להופיע בתוכניותיו. בחוגי האמנים זוכרים לו לרעה הערות מעליבות שהשמיע, למשל, כלפי יפה ירקוני. בזמן האחרון החל עינבר להשמיע גם במאים חברים למקצוע, כגון: יוסי צמה, אילון גויטיין, ושאל עבדי, שסרבו לקבל את מרותו בתור יועץ לענייני בידור (תפקיד ממנו התפטר לי אחרונה).

אותם במאים משיבים מלחמה שצרה בלי לברור באמצעים. אבל במקרה זה קאת ה"במאים אינה מרבה חכמה. אולם הכל תלוי בטיב המילוי: הממונה החדש עלול, אם ייצא כזה, להפתיע ביחס לעינבר לכאן או לכאן.

תדרוך

* בזכות אותם זמנים (יום ד' 17/3, 19.30) שידורי המרי המתקופה ש"לפני הקמת המדינה בהשתתפות גאולה כהן, חנה בן-ארי, עוגניה שמחוני, אסתר רזיאל נאור ושאל הון. במאי — ג' בן ארצי. הפ"קה: ישראלים.

* המכתב האחרון (יום ד' 17/3, 20.20) סרט השבועי: נערה נשואה לאחד מנסיכי אנגליה, מתאהבת בהרפתקן והפר"שה מסתיימת בטראגדיה. משתתפים: סטיב ארט גריינגר, גיאון גרינווד, פרנסואז רוויי, פלורה רובסון ואנטוני קוויל.

* הוליווד והכוכבים (יום ה' 18/3, 18.30) דיוקנו של פול גיומן וקטעים מ"סרטי.

* ערב טוב (יום ו' 19/3, 21.10) שירים חסידיים בביצוע שלמה ניצן ונירה רבינוביץ. במאי: אילן אלדר.

* תמונתה של ג'ני (יום ו' 19/3, 21.30) סרט עלילתי ארוך בהשתתפות ג'ני-פר ג'ונס, גיסף קוטן וגרגורי פק.

* כרוכים הכאים (יום א' 21/3, 20.20) אורי זוהר מארח את תת אלוף (מילי) אשר לוי, הזמרים חדה ודוד, רקדנית הפלמנקו בלווי של הגיטאריסט אמנון ואחרים. מפיק:במאי: אילון גויטיין.

* הרומן "שירה" (יום ב' 22/3, 19.30) תוכנית מדף חוקדש הפעם הרומן האחרון של ש"י עגנון שירה. בתוכנית תוצגנה ארבע סצנות מומחיות, בהשתתפות יהודה פלקס (ד"ר הרבסט) אורנה פורת (הנריטה — אשתו), זוית אברמסון (ה"אחות שירה), אהובה קליינר מתיאטרון ה"מרתף (המלצרית) וג' קינר (מלומד מעולי גרמניה). כשיחה משתתפים: אמונה ירון בתו של עגנון, גרשום שוקן, בעל הוצאת שוקן, פרופסור ברוך קורצויל ואחרים. מפיק:במאי: יעקב בן הרצל.

* תעודה (יום ב' 22/3, 20.20) מותו של סטלין.

* שלכם בהרצה (יום ב' 22/3, 21.10) סאטירה ספרדית: שקיעתו של אדם באספלט טרי מול חברה מתנכרת בגניונים פורמליים.